

EGY „RESTAURATIÓ“ AZ IDÉN.

Maig is bámulom, hogy *Bach miniszter* úr tizenegy esztendő alatt rá nem jött arra a gondolatra, hogy a vendéglők homlokáról le kell töröltetni ezt a szót **Restauratió**; mert hiszen ez egészen *alkotmányos fogalom*; nagy önmérsékletre mutat főképen az, hogy a statuspolgároknak megengedé, miszerint azok a „restauratiók“-ban *szabad választási jogaikkal* élve válogathassanak maguknak abból, a mit nekik a kellner az étlap szerint *candidált*, s nem *kinevezés útján* octroyáltattak a vendégek számára bornyufülek és böhmische Dalkenek, a hogy ez más téren széltében gyakoroltatott.

Ime a világ megbomlott, a közönség maga fogott az étlap készítéséhez, még pedig nem csak azokban a Restauratiókban, a hol az ember a gyomrát megterheli, hanem azokban is, a hol a szívét megkönnyebbiti; s a hol a mulatság végén még csak azt sem mondja az ember, hogy „*Kellner, ich will zahlen!*“

Tizenhat esztendeje már, hogy az utolsó tisztujítás tartatott e teremben. Akkor szép részszegekkel kivert tisztos karszékek álltak a zöld asztal körül. Azoknak persze hire sincs már; nem hagyott itt az elébbeni *árendás* még csak egy árva padot sem, hanem azért innen onnan összekéreggettük, a mi a táblabirák s hivatalos urak számára kellett, s egy pár asztalt is összeüteténk s nem hagytuk confundálni magunkat.

A hajdani hattyuprémes bársonmenték ugyan elmaradtak, kardot sem igen hoztunk magunkkal, hanem hoztunk magunkkal, a mi ruhának

fényesebb, fegyvernek élesebb, drága egyetértést.

Urféle, gróf, régi nemes, földmivelő összevegyült a képviselők tömegében s nem kereste senki, hogy merre áll az ő pártja?

A kik érezték, hogy beszélni szükséges, szót adtak édes hangokon; és abban nem volt semmi kivető. Határozottak nagy dolgok; megéljeneztek igen nagy emberek; még olyanok is, a kik most nincsenek igen nagyon közel.

Hát a mint legjobban foly a merész szó, kíséri a falrendítő éljenzés, megjelen a gyülekezet közepette — **két zsandár!**

— Mi ez? Mit akarnak ezek itt? Miért jöttek ide?!

— Mit akarunk? Miért jöttünk? Hát — *restaurálni akarunk*, azért jöttünk. Mi vagyunk X. és Y. községek *alkotmányosan választott nép képviselői*, s élünk szabad polgári jogaikkal.

— Már így más! Ha X. és Y. községek zsandármokat választottak képviselőknek, akkor vivát a zsandár!

Azzal szónokoltunk tovább, decretáltunk mindenféle drága dolgot, adóhaladékot, dohány szabadságot, nemzetörséget, stemplifogyadalmat, szabad sajtót; választottunk régi jó emberekből tisztviselői kart; a javát, a ki legalább egy két télre *el volt téve*, mind előre rakva.

Hát a két zsandár?

Mondhatom, hogy azok rekedtek el legjobban a nagy vivatozásban!

K—s M—n.

RÁKÓCZY OBESTERE.

(Történelmi adoma.)

Volt Rákóczinak egy obestere; úgy **hiták**, hogy Mondok obester.

Ezen egyszer az a szégyen esett, hogy ebéd felett azt kérdezte tőle a fejedelem: hány az Isten, s az öreg hunnus azt találta rá felelni, hogy *kettő*.

Nosza volt nevetés.

Az öreg erősen restelte a dolgot; fel is fogadta, hogy utána lát az odafelvalóknak. Csak egy akadály volt, hogy nem tudott olvasni.

Hanem segített magán.

Megfogadott egy deák ifjat, a ki estenkint aztán olvasta előtte a bibliát.

Mi tagadás benne, biz az öreg kuruczoknak sok nem fért fejébe; hanem a felolvasó humanissimus mindent igen szépen megmagyarázott neki ezzel a két-három szóval: „Hjah az Isten mindenható.“

Az öreg úr meghitt a deáknak s azt mondta rá: „no jól van, gyerünk tovább.“

Egyszer következik a Sámson historiája, melynek rendi szerint, ezer filiszteus lesz áldozata Sámson rossz kedvének.

— Hogy van te? hogy van? ezer filiszteust egy maga?

— Hjah! az Isten mindenható — sietett exegetálni a deák.

— De öcsém! a ki krudelitása van, nekem azt ne mond; én is tudom, hány németet lehet felapritani, pedig az nem filiszteus; hagyj abba, nem ér az igazságod egy pipa dohányt.

Azzal fálnak fordult, és soha sem olvastatta többet a próféták írásait.

D—m J.

H A Z Á N K E L L E N !

Az 1848-iki forradalom alkalmával Jelachich horvátországi bán felső Somogy-megyéből egy czigányzenebandát is magával hajtott, a moréknak kötelessége volt az egész hadjárat alkalmával horvát atyánkfiait zenéjükkel mulattatni; a híres mozdulat után sem menekülhettek, s így az osztrák földre is eljutottak.

Egy hónapra visszautazó magyar a schwehathi nagy sörházban találkozáván velük, csudál-

kozva kérdé tőlük, mint jutottak oda? — Mire a primás bus képet vágva, sorsukat elpanaszlá, s nagyot hajtván a sörös kancsóból, siralmas hangon zokogá :

— Igazs ugyan uram, hogy pinzsbén, ételben, italban nincs fogyatkozásunk, hanem azs nagyon, de nagyon is fáj a mi seginy sivünknek, hogy ides hazsánk ellen kell *hegedülnünk!*

A—P—.

Azt gondolta, hogy . . . .

Az e—i irodába benyit egy paraszt. Egy nagy vizsla ötlük szemébe, mely gazdája székén ülve néz az irományokra. A paraszt visszahúzódik.

— Ki az? mit akar? kiált hozzá egy hang az irodából. A paraszt késlekedése közben a vizsla gazdája elfog laljaszékét, mig a vizsla az asztal alá kuporodik. A paraszt ismét benyit némi megütközéssel, s így fakad ki :

— Bocsásson meg az úr, azt hittem az imént, hogy kutya.

K o r r a j z o k.

A tarokk-kompanyia.

Viktor. De ugyan miért nem ütsz? mit lazsirozol minden ütést reám, mikor nálad a „skiz“ meg a „huzonegy?“

Lajos. Hát nem látod, hogy „tous les trois“-t akarok fogni?

Szent Dávid zsoltáraiból.

„Óh, mely sokan vannak,
A kik háborgatnak!“

MAGYAR KLASSZIKUSOK ILLUSTRÁCIÓI.

„Közel hozzád, távol tőled,
Gondolatom csak felőled.“

Kazinczy.

Egy optimistához.

Koma! hiszed-e, hogy
Hajdan egy menyegzőn
Csoda történt, és a
Fris vízből ó bor lőn?
Hiszem... mért ne hinném.

Hiszed-e hogy Mózes
Oly ebédet adott,
Hol egy cigány-halból
Tengernép jóllakott?
Hiszem... mért ne hinném.

Hiszed-e hogy a hegy
Akkor tótágast áll,
Midőn bankó helyett
Ezüst pénz czirkulál?
Hiszem... mért ne hinném.

Hát azt hiszed-e hogy
Valaha talán még
Visszabotorkálhat
A régi sötétség?
De már azt nem hiszem.

Luna.

Setétben a barátját sem ismeri meg az ember.

N. úr ráirt fiára, hogy rosz az út, esős az idő, maradjon az iskolában, a husvéti ünnepekre haza ne menjen, különben majd meglássa otthon mi vár rá.

A fiu az apai figyelmeztetésre nem hajtva, az ünnep előtt néhány nappal haza gyalogolt; szerencséjére a mikor hazaért; apja több vendég barátjával, kik nála vigan mulattak, volt elfoglalva; a hazatért fiút az édes anya fogadta, féltvén azt a paprika természetű apa hirtelen haragjától, apja elé nem bocsájtotta, hanem egyik félreeső szobában rejté el.

Késő éjjel oszlott el a vendégek egy része, más rész háláson is ott maradt; egy az ott maradtak közül abban a szobában, s azon ágyat, hol a fiu honlétében feküdni szokott, foglalta el.

A mint minden elcsendesült az anya szólítja az apát :

— Lelkem, mondanék valamit, ha meg nem haragudnál.

— Csak kivele feleség; most olyan selyem kedvemben vagyok, hogy talán halálos ellenségemnek is meg tudnék engedni.

— Már így csak kivallom, hogy fiad itthon van.

— Ez egészen más, — lobban fel az apa, egy kereketlen bottal hirtelen a szoba felé rohan, hol fia hálni szokott, az ottani ágyon vendég barátjának a takarót fejére fordítja; mire az utána siető nő világgal beérhette, a véletlenül megtámadott jajgatására magához jött, a vendég a rendeletet áthágó fiu helyett, becsületesen kikapta a magáét.

A magyar korona kilencz lakatja.

A lapok azt írják, hogy a magyar korona szekrénye kilencz lakattal van elzárva, de azt kevesen tudják, hogy e lakatoknak saját neveik is vannak; a mik így következnek.

1-ső lakat neve : „jog és igazság.“

2-iké : „bölcseiség.“

3-iké : „nemzetiség.“

4-iké : „alkotmányosság.“

5-iké : „erő és bátorság.“

6-iké : „hir és dicsőség.“

7-iké : „szeretet.“

8-iké : „hazafiuság.“

9-iké : „kegyelem.“

Mindegyik lakatnak saját kulcsa van, a mivel azt fel lehet nyitni, s úgy lehet a koronához hozzáférni.

Jól érti a magyar nyelvet.

Midőn N. herczeg a székely földön utaznék, az u—i Vorsteher, egy alatta lévő hivatalnoknak ilyen rendeletet adott ki :

— Herr von Sz. menjen el maga a j—i hegyre, csináltasson oda egy *disz-kaputot* (diszkaput) a T. körüli helységekben csináljon *gyüöltséget* (gyüülést), a falvakat *gyútsa fel* (gyüjtse fel), s ha a herczeg jön, *fogassa el* (fogadja el.)

Legyen új az ablaka is.

— Ni-e csak! mind be van ám verve, pedig megyeháza, ugyan mér dobálták be?

— Ha má egészen tisztítják, legyen uj az ablaka is.

Borkoresolyák.

Ezen a tavaszon bizonyosan sok garabonciás ember járkálhatott, mert a d—i tanács felsőbb meghagyás következtében egy tagját a helység alatti vasuti állomáshoz rendelte, azon meghagyással, hogy az minden kiszállónak utlevélét megnézzze.

A sors ugy akará, hogy egyik kocsiból épen egy ismerősöm szálljon ki.

— Az utlevelet lássuk, — mondá a megbizott ismerősömhöz.

— Nincs nekem — felelé a megszólított, nem minden meglepetés nélkül.

— Hm — viszonzá az illető, fejét vakarva — pedig én meg vagyok bizva, hogy az utleveleket megnézzem, azonban, mivel nincs mit megnézni, csak tessék tovább menni.

A dunántúli kikötőnél ólálkodott egy tudakos atyafi, s hallja hogy sokat beszélnek a passazsírrol, megunt a fejtörést s kérdi :

— Ugyan kérem, hát már micsoda az a passazsir, mert gendarm finánczot már ismerek, de ezt még nem.

A d—i ember gabonáját hordta hazafelé, de a mint a falu melletti folyón levő hidon át akart hajtani, a hidoról mindenestül a folyóba ledült. Mikor maga valahogy

kimenekült a vízből, megállt a parton s visszanézett a víz közepén levő szekérre, fejét vakarva keservesen felkiáltott!

— No hála Istennek, csak hogy már ez is megtörtént.

Száz botot kapott a baka, a 99-et bajuszát huzogatva egy szusszanás nélkül kiállotta, mikor a századikra kerülne a sor, nagy gunyosan szól a végrehajtó tiszthez :

— Meghalok vitéz kapitány uram, meghalok! kegyelmezzen meg, engedje el ezt az egy botot.

— Nyugodalmas jó éjszakát kívánok rektor uramnak — monda fényes délben, hazamenve az iskolás gyerek.

— Jere csak kis fiam, hát miért kívántál te jó éjszakát, holott még csak dél van?

— Igenis, hát, hát délután nem akarok feljönni.

Nádudvar német helység szőlőhegyeit méregeté az uradalmi mérnök, így szólt a mellette dolgozó nap-számoshoz.

— Milyen *regényes* tájék ez.

— Én uram, inkább *svábosnak* találom, — válaszolá a magyar falubeli paraszt.

KAKAS MÁRTON EMLÉKLAPJAIBÓL.

Uj esztendei köszöntők.

A minőket ama bizonyos Napoleon szokott tartani.

1. Édes bátyám, John Bull.
Elmehetsz Kantonbul!
2. Édes öcsém Mikhel
Tudod már, hogy mi kell?
Fél szemem a Rajnán
Bolond volnék, ha neked
Hagynám!
3. Sógor uram Viktor; —
Éztán jön a vig tor!
4. Hős vitéz Benedek :
Én is ott leendek!
5. Beszélhetsz jó barátom Kowley (olv. Kauli).
Én majd teszek, te meg haltsz mauli.
6. Ne haragudj, orosz pajtás
Én tőlem ne menj el
Mert ha meghülsz, megmelegszel,
Ha rád kerül — lengyel.
7. Érdemes szultán kollégám
Hozzád volna szóm egynehány,
Próbáljunk meg nálad is majd :
Hogy kerüljünk ki nagyobb bajt

Üdvös lesz az tán, mit itélsz?

„Legelő elkülönítést“

= Hogyan csinálják bizonyos országban a tejes kávé?

Igy ni :

Megtudják, hogy az ország kávé akar inni. Töltenek neki egy csésze feketét.

„Kevés! nagyon kevés!“ ordit a publikum.

Töltenek hozzá egy kis czukoriát.

Nem adnak bele czukrot.

„Keserű! Nem ihatjuk!“ kiáltanak minden oldalról.
Tesznek bele egy kis czukrot.

„Nekünk fehéren kell!“ kiált a jobb oldal.

Töltenek bele tejet.

„Nagyon fehér!!!“ ordit a bal oldal.

Öntenek hozzá kávé.

„Most megint keserű és fekete“ szól a centrum.

Megint egy kis czukrot meg egy kis tejet.

Aztán megint egy kis kávé, meg egy kis tejet.

Addig addig, míg a kávé egészen elhül, s az ember azt mondja, hogy nem kell már, adjanak inkább egy kis „papramörgöt.“

Ama bizonyos csizmadia és fele- sége kérdései és feleletei.

E hétre való orákulumok.

Ha tízket kérsz a pipádba, ne mondtrá, hogy „adjon is-
ten ezer annyit.“ — Ha jót mondok is baj, ha rosszat mondok
is baj, ha halligatok is baj. (Bizonyos híres ügyeskedő-gratuláló.)
A némes érez nem rosszásodik és így a bankó — némes érez,
mert az nem rosszásodik. A hova nagyon bínak oda ne menj.

— — (Mért fogatta el a szász kormány gróf Te-
leky Lászlót.) Mert megvagyon írva a nótában : „ez a
világ szállást nagyon szászosan ad. A szomszédba ker-
get, mikor nem akarnád.“ Tehát csak azért, hogy ki ne
jőjön a jó reputatiójából. (Valjon Szász Károly nem vál-
toztatja-e meg rögtön erre a hirre a nevét?)

— — Már hogy mondhatják azt, hogy a magya-
rok az olaszokkal egy követ fujnak; mikor az olaszok
mindig az annexió mellett beszélnek, mi pedig az an-
nexe ellen; hát már csak világos, hogy éppen ellenke-
zésben vagyunk.

— — A dresdai parlament elé egy sok előkelő úr
által láttamozott folyamodás nyujtatott be, melyben e
következő állapotot kötik az ország rendei szívére : a
helybeli Diakonissák intézete sok idő óta árul egy csal-
hatatlan port a nehéz nyavalya ellen, melyet 24 decem-
bertől jan. 16-ig lőtt szarkákból készítenek, a mely szar-
kákból azonban sem egy lábujjnak sem egy tollunak
nem szabad hiányozni, s minthogy ilyen qualificatióval
bíró szarkát, lőtt állapotban találni nehéz, kéretnek a
nagy uraságok, hogy alattvalóiknak parancsolják meg
e mulhatatlan ingredienciának megszerzését az érde-
mes csodatevők számára. — Hogy ennek is Drezdában
kellett megtörténni! Még elhomályosítják Schildát, ha
ez így megy!

— — Egy városi hivatalnok, kit az akkori morva
polgármester a tanács akarata ellen tett meg pénztár-
noknak, sok ezer forintot elpusztított, elszökött vala-
hová külföldre; onnan irt aztán egykori főnökének egy
furcsa levelet, a miben kifejti, hogy azt az elsikkasztott
pénzt hol fogják megtalálni? Tehát hol? „Nagyon jól
tudhatja főnök úr, hogy önnel és barátaival együtt
kártyázgatván, apródonkint ott vesztettem el; önök
elnyerték, már most rakják megint össze“ (valjon össze-
rakják-e?) Ez tény ám!

— — Egy most restaurált vármegyében a pénz-
tárt szintén átvették. Csak a pénztárt mondom, mert

benne semmi sem volt. Hogy tehát mégis üres ne legyen
a vármegye kasszája, az ujon választott tisztviselők egy
negyedévi fizetéseiket — előlegesen — kész pénzü —
beletették. Ebből fizetik a cselédséget. Ez sem történt
az elmúlt 11 év alatt.

— — Gaétánál a strázsán álló francia hajóhad-
nak fázik már a lába s egyre kiabálja a „váltás föll!“-t a
muszkának; majd az veszi át a tiszteletörséget. Még
megéri Ferencz király, hogy elviszik Sibiériába, Kam-
csatkába, s onnan jön vissza Benyovszky Móriczczal
és Rontó Pállal országát visszafoglalni.

— — Azt mondják, hogy ha Junek meg nem ke-
rül, a ki a Pestvárosi kasszát meglopta, fizesse a hiányt
Konrád úr, mert ő nevezte ki. Hát ha Konrád sem
fizeti? Akkor fizesse a miniszter úr, a ki őtet nevezte ki.

— — A szerbvajdaság visszakebelezésének hírére
a pesti városkapitányság is kitűzette a városházára a
magyar lobogó mellé a szerb nemzeti zászlót is. Alig
kapott a szél a zászló lengetéséhez, midőn rohannak az
„illető helyről“ (nálunk még mindig vannak „illető
helyek“) a kapitányra, hogy de már ez mégis csak
több a többenél, hogy ő ilyen fényes nappal azt a hal-
latlan vakmerőséget követi el, hogy Pest város házára
kitűzeti — a **francia lobogót**. Az illető urak tudnillik
még nem tudják, hogy a szerb nemzeti színek szintegy
piros-fehér-kékből állnak, mint a francziáké.

— — Az augsburger levelezője meghallván, hogy
Pest városa kétszáz *porosz* lovat keres, így adja elő a dol-
got : „man sucht bereits zweihundert **preussische
Pferde**.“ — De bizony nem *porosz lovat*!

— — Pest városa már a mult szerdán, élvén sza-
bad választási jogával, **királyt** választott : — tudnillik
főjegyzőnek. Az augsburger ezt így fogja előadni : ha-
ben sich schon einen *König* gewählt.

— — Ha az a poeta, ki a Haynaualbum versét
írta, tüzér volt, hát a versei micsodák? — Felelet :
Ágyutöltelék.

— — Bécsben és Grázban a tanulóiataltság a ma-
gyar ruhás ifjakat kirekeszté mulatságaiból. (Tudják
mit? jöjjenek haza.)

— — Ne igen kívánj selyemruhát az idén asszony,
mert drága lesz. (Ugyan miért?) Mert Olaszországba
is bevitték már a papirospénzt.

— — A porosz király meghalt, már most a *regens*
lesz a király. (Hát valjon ki lesz ezután a „*regens*“?)

— — Ismét napvilágon látni már azokat a czédu-
lákát, a miknek hátuljára e mondat van írva : „*tichto
znakow zfalsovniczy a nassledniczy* etc.“

Szerkesztői sub rosa.

Tisztelt munkatársainknak boldog újévet kívánunk aztán meg
azt, hogy a kontingenseiket szorgalmasabban beküldjék, mint
tavaly, mert ezzel nem várunk a megyék rendezéséig. — X. urnak
Y. ban. Azon felhívására, hogy adjuk ki a „Csicsedik“ cikk
íróját, azt feleljük, hogy nem vagyunk mi a drezdai miniszterium.